הריני נזיר פרק שני נזיר

ט.

הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה בש"א נזיר. כל דין נזירות עליו ונהי דנחית לפרושי ולא פירש מיולא מגפן היין וכגמ' מפרש טעמא. בתוספתא (ריש פ"ב) כיצוי כיצוין בש"א נזיר ובה"א אינו נזיר אחת כיצוי כיצוין האומר הריני נזיר מן הדבילה ולמה קרי ליה כגוי מה שייך דבילה בנזירות וי"ל דבילה[2] קרי לדבילה תירוש: **אמר** ר' יהודה אף כשאמרו ב"ש לא אמרו אלא באומר הרי עלי קרבן. רבי יהודה פליג אתנא דמתניתין אליבא דב"ש וקאמר דלא הוי נזיר לדין נזירות כיון דלא נדר מאשר יולא מגפן היין אלא נדור הוי מן הגרוגרות ומן הדבילה כאילו אמר הרי הן עלי קרבן ואם היה אומר נזיר[3] וי"ל דמיזר לשון הפרשה וכאילו אמר הריני פרוש מן הגרוגרות וא"ת והא בנדרים (דף יג.) מוכח לרבי [יהודה] אמר[4] קרבן לא הוי נדר בקרבן עד שיאמר בקרבן בכ"ף וי"ל דה"מ כשלא אמר עלי אלא ככר זה קרבן אבל כי אמר ככר זה עלי קרבן א"ל לומר כ"ף: **אין** אדם מוציא דבריו לבטלה. נתלקו בנערכין (דף כ. ע"ש) בהאומר ערך כלי עלי דאין ערכין לכלי רבנן פטרי ליה מכלום ור"מ פליג ואמר אדם יודע שאין ערך לכלי וגמר ואמר לשם דמיס ונותן דמי הכלי להקדש לפי שאין אדם מוציא דבריו לבטלה והכ"ע בנדר לבטלה הוא יודע שאין נזירות בגרוגרות וגמר ואמר לשם נזירות יין וכ"ה סברי לה כר' יוסי דאמר בגמר דבריו אדם נתפס והאי נדר ופתחו עמו הוא דר"[5] יוסי בהאומר הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים תרעה עד שתסתאב ותמכר וחלי דמיה לעולה וחלי דמיה לשלמים וה"ל כגמר דבריו שאמר גרוגרות נתפס וכיון שאין נזירות בגרוגרות לא הוי נזיר ואע"ג דבתחלה אמר הריני נזיר חזר בתוך כדי דבור ואמר מגרוגרות וגגמר דבריו אדם נתפס כאילו נדר ובתוך כדי דבור אלא פתח לו וחרטה לכיון שנדרו ופתחו עמו לא חל כלל וא"ת והאמר[6] ר' יוסי בגמר דבריו אדם נתפס הוי פי' אף בגמר דבריו אדם נתפס והוי תמורת עולה ותמורת שלמים וה"ל נתפוס לשון לאשון ומי דקאמר נזיר ויהיה נזיר מיין[7] ונזיר מן הגרוגרות וי"ל דהכי מפורש בתמורה (דף כו.) היכא[8] דדבריו סותרין זה את זה וליכא למימר דסיפא לפרושי תחלת דבריו קאתי הלכך תיילי ב' הלשונות לר' יוסי והוי תמורת עולה ותמורת שלמים אבל במתני' איכא למימר דסיפא לפרושי ריש' כלומר (כיון) האי דקאמר נזיר לאו מיין קאמר אלא מגרוגרות והלכך גמר דבריו עיקר הן ליתפס בהן ולא בתחילת דבריו ובהכי מתיישב לי דלא תקשה מדר' יהודה אדר' יהודה אית ליה במתני' דנזיר[9] הוי מגרוגרות ולא נזיר מיין אפי' לב"ש ואמאי והא שמעינן ליה לרבי יהודה דפליג אדרבי יוסי בהאיא דתמורה (זבחים ל.) וקאמר תפוס לשון לאשון ה"ג נתפוס לשון לאשון וליהוי נזיר מיין אלא ודאי דוקא בתמורה פליגי דהדברים סותרין זה את זה וליכא למימר דדיבור האחרון מפרש אבל הכא ודאי דליכא למימר דלפרושי קאתי י"ל דודאי דלפרש בא ולומר לאו מיין נדרתי ואימא נמי דלא קאמר דש"ש סברי כר' יהודה דאמר תפוס לשון לאשון עיקר לכהי הוי נזיר מיין אלא ודאי לא שייכא ההוא פלוגתא לכאן וא"ת ואמאי קאמר ב"ה כר' יוסי ליימא דסברי ב"ה כרבנן דר"מ בערכין (דף כ.) דאמרי אדם מועיל דבריו לבטלה וי"ל דלא ניחא ליה לאוקמי ההיא פלוגתא דר"מ ורבנן בפלוגתא דב"ש וב"ה דא"כ ר"מ כב"ש נהכי קאמר ב"ה כר' יוסי ומעתה אפילו א' בערכין יכול לסבור דב"ה דאמרי' מטעמא דקאמר דבגמר דבריו אדם נתפס וא"ת ולר"מ מ"ש דבערך כלי מתחייב דמים מטעם דאין אדם מועיל דבריו לבטלה ובנדר לא אמרי' אין אדם מועיל דבריו לבטלה ומאי דבריו לידור כלל כי אמר דברי' שאינן כי אין נזיר מן הגרוגרות: ולב"ש נדרו ופתחו עמו. דנהי דאית להו דאין אדם מוציא דבריו לבטלה מ"מ מה שהוציא מפיו מן הגרוגרות מאי קא עבדת וכמאי דיינת ליה דלא דמי לאומר ערך כלי ופתחה מכן חדש עלי דהתם מתוך שאין אדם מוציא דבריו לבטלה מתרצינן לדוריה

הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה בש"א נזיר ובה"א אינו נזיר אמר רבי יהודה אף כשאמרו ב"ש לא אמרו אלא באומר הרי הן עלי קרבן: **גמ'** הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ב"ש אומרים נזיר ואמאי מכל אשר יעשה מגפן היין אמר רחמנא ב"ש סברי לה כר"מ דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה וב"ה סברי לה כרבי יוסי דאמר בגמר דבריו אדם נתפס והאי נדר ופתחו עמו הוא ובית שמאי נמי נדר ופתחו עמו הוא אלא ב"ש סברי לה כרבי מאיר דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה וכיון דאמר הריני נזיר הוה ליה נזיר כי קאמר מן הגרוגרות ומן הדבילה לאיתשולי הוא דקאתי וב"ש לטעמייהו דאמרי אין שאלה בהקדש וכיון דאין שאלה בהקדש אין שאלה בנזירות ובית הלל סברי כר"ש דתנן ור"ש פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבים מתני'

הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה בש"א נזיר ובה"א אינו נזיר אמר רבי יהודה אף כשאמרו ב"ש לא אמרו אלא באומר הרי הן עלי קרבן: **גמ'** הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ב"ש אומרים נזיר ואמאי מכל אשר יעשה מגפן היין אמר רחמנא ב"ש סברי לה כר"מ דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה וב"ה סברי לה כרבי יוסי דאמר בגמר דבריו אדם נתפס והאי נדר ופתחו עמו הוא ובית שמאי נמי נדר ופתחו עמו הוא אלא ב"ש סברי לה כרבי מאיר דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה וכיון דאמר הריני נזיר הוה ליה נזיר כי קאמר מן הגרוגרות ומן הדבילה לאיתשולי הוא דקאתי וב"ש לטעמייהו דאמרי אין שאלה בהקדש וכיון דאין שאלה בהקדש אין שאלה בנזירות ובית הלל סברי כר"ש דתנן ור"ש פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבים מתני'

מוציא דבריו לבטלה וה"ג אדם יודע שאין נזירות בגרוגרות וגמר ואמר לשם נזירות יין וכ"ה סברי לה כר' יוסי דאמר בגמר דבריו אדם נתפס והאי נדר ופתחו עמו הוא דר"[5] יוסי בהאומר הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים תרעה עד שתסתאב ותמכר וחלי דמיה לעולה וחלי דמיה לשלמים וה"ל כגמר דבריו שאמר גרוגרות נתפס וכיון שאין נזירות בגרוגרות לא הוי נזיר ואע"ג דבתחלה אמר הריני נזיר חזר בתוך כדי דבור ואמר מגרוגרות וגגמר דבריו אדם נתפס כאילו נדר ובתוך כדי דבור אלא פתח לו וחרטה לכיון שנדרו ופתחו עמו לא חל כלל וא"ת והאמר[6] ר' יוסי בגמר דבריו אדם נתפס הוי פי' אף בגמר דבריו אדם נתפס והוי תמורת עולה ותמורת שלמים וה"ג נתפוס לשון לאשון ומי דקאמר נזיר ויהיה נזיר מיין[7] ונזיר מן הגרוגרות וי"ל דהכי מפורש[7] בתמורה (דף כו.) היכא[8] דדבריו סותרין זה את זה וליכא למימר דסיפא לפרושי תחלת דבריו קאתי הלכך תיילי ב' הלשונות לר' יוסי והוי תמורת עולה ותמורת שלמים אבל במתני' איכא למימר דסיפא לפרושי ריש' כלומר (כיון) האי דקאמר נזיר לאו מיין קאמר אלא מגרוגרות והלכך גמר דבריו עיקר הן ליתפס בהן ולא בתחילת דבריו ובהכי מתיישב לי דלא תקשה מדר' יהודה אדר' יהודה אית ליה במתני' דנזיר[9] הוי מגרוגרות ולא נזיר מיין אפי' לב"ש ואמאי והא שמעינן ליה לרבי יהודה דפליג אדרבי יוסי בהאיא דתמורה (זבחים ל.) וקאמר תפוס לשון לאשון ה"ג נתפוס לשון לאשון וליהוי נזיר מיין אלא ודאי דוקא בתמורה פליגי דהדברים סותרין זה את זה וליכא למימר דדיבור האחרון מפרש אבל הכא ודאי דליכא למימר דלפרושי קאתי י"ל דודאי דלפרש בא ולומר לאו מיין נדרתי ואימא נמי דלא קאמר דש"ש סברי כר' יהודה דאמר תפוס לשון לאשון עיקר לכהי הוי נזיר מיין אלא ודאי לא שייכא ההוא פלוגתא לכאן וא"ת ואמאי קאמר ב"ה כר' יוסי ליימא דסברי ב"ה כרבנן דר"מ בערכין (דף כ.) דאמרי אדם מועיל דבריו לבטלה וי"ל דלא ניחא ליה לאוקמי ההיא פלוגתא דר"מ ורבנן בפלוגתא דב"ש וב"ה דא"כ ר"מ כב"ש נהכי קאמר ב"ה כר' יוסי ומעתה אפילו א' בערכין יכול לסבור דב"ה דאמרי' מטעמא דקאמר דבגמר דבריו אדם נתפס וא"ת ולר"מ מ"ש דבערך כלי מתחייב דמים מטעם דאין אדם מועיל דבריו לבטלה ובנדר לא אמרי' אין אדם מועיל דבריו לבטלה מתרצינן לדוריה דערך דקאמר היינו דמים אבל הכא מן הגרוגרות דקאמר דיינינן (דרסאס) [דסתר] לי' ומשני מתוך שאין אדם מוציא דבריו לבטלה מראשית דבריו דאמר הריני נזיר הוי נזיר ומה שאמר מן הגרוגרות דיינינן ליה בתחרה שרצה למצוא פתח שאלה לנדרו כאדם המתחרט על נדרו וגבא לפני חכם ופותח בפתח של חרטה לשאל על נדרו גם זה נתחרט בתוך כדי דיבור ואמר דבר שיהא ניכר בזה שפותר מה שאמר הריני נזיר ולא אולינן כתר סיפא דמילתי' דב"ש לטעמייהו דאמר לקמן [בדף"ה] דהקדש בטעות הקדש דילפינן מתמורה הלכך לא שייך בה שאלה וה"ה חזרה וכן נמי בנזיר דכתיב ביה קדוש יהיה האף בתוך כדי דיבור אין יכול לחזור בו הלכך הוי נזיר: וב"ה סברי כר"ש גבי הרי עלי מנחה מן השעורים דקאמר פותר שלא התנדב כדרך המתנדבים הכא נמי

הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה. כלומר דאמר הריני נזיר בלא פירוש אלא שאמר הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה אלא שאמרו לדבריו לפי מה שאומר הרי הן עלי קרבן נ"ב פי' שאומר עתה נלכי היה אז שיהיו הגרוגרות עלי קרבן: (ג) ד"ה כ"ש אים לה וכו' דבריו לבטלה דהאומר ערך זה עלי וכו' וחייב בכל דמיו אף ה"נ נ"ב ופי' ערכין דף ה ע"א מ"ר המעריך פחות מכן חדש ר"מ אומר נותן דמיו וחכ"א לא אמר כלום כמאי קמתלני ר"מ סבר אין אדם מוציא דבריו לבטלה וכו' ופליגי נמי התם בכלי וע"ש עוד דף כ ע"ב: (ד) ד"ה וכ"ה לאמרי וכו' אלא אם אמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה לאמרינן וכו' דליבא לאימר: (ה) ד"ה ובכ"ש נמי וכו' אמר הוא אמאי: (ו) ד"ה וכ"ה סברי וכו' קתני לה הכ"ד ואמ"כ מ"ה כ"ש סברי נזיר: (ז) ד"ה ליפנא אמרינא אמרי לה כו' ב"ש סברי נזיר ואינו מיין וכו' והיינו דלא כר' נתן ומתניתין קתני לב"ה אינו נזיר אבל נדור מיהא הוה ולישנא אחרינא אמרי לה ר' נתן אומר כו' דאפילו נדור לא הוי הכ"ד ואמ"כ מ"ה אמר הרי עלי:

הגהות התוספות

1. ל"ל ותימה למה. 2. ל"ל דכיוונלמי מפרש דקתי אינשי כו'. 3. ל"ל נדור. 4. ל"ל דלא אמר. 5. ל"ל הא דר' יוסי. 6. ל"ל והא ר' יוסי דקאמר בגמר. 7. ל"ל דהני מילי, ומיגות דהכי מפורש נמתק. 8. תיגת היכא מומרנו. 9. ל"ל דנזיר. 10. תיגות ר"ומיגרן דשמיהם דס"ל דשני' נמתק, ול"ל דאלמי הכא כו'. 11. ל"ל לא לא. 12. ל"ל דאחר.

מוסף רש"י

הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה. גרוגרת ודבילה לא שייכא כהו נזירות (מנחות קנ.) ואין נזירות אלא מן היין (שם פא. מכת"י). בית שמאי אומרים נזיר. מן היין דתפוס לשון לאשון (שם קנ.) אע"פ שאמר ענין שאינו נזירות, כיון דאמר הרי אני תפוס לשון לאשון והוי נזיר (שם פא.) יכיון דאמר הריני סתם, נזירות מיין משמע (שם מכת"י). ובית הלל אומרים אינו נזיר. דנדר ופתחו עמו הוא (שם). בגמר דבריו אדם נתפס. אף בגמר דבריו אדם נדבק ונתפס, כלומר מוקפ הוא את גמר דבריו, דמגן הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים, הרי זו תמורת עולה, דבריו קיימין ותרעה עד שתסתאב ותמכר וחיבין בדמי חלין עולה ובדמי חלין שלמים (פסחים נג.). נדר ופתחו עמו הוא. אם אמר אמר מחרטה (מנחות פא. מכת"י) אם הנדר אמר אמתחלתו כו (שם קנ.). אין שאלה בהקדש. דהקדש טעות הוי הקדש (נדרים עח.) אין שאלה בטעות, אפילו דאפילו כשאמרה לו המכס פתח לו חרטה אינו יכול להחזיר, דאע"ג דעוקר את הנדר מעיקרו ומרשו מדר של טעות, אפילו הכי נני הקדש לא אמרינן כשנעשה הקדש בטעות הידוח לקדש, תמני ליה הקדש נמוד. כ"ש היכי דהוקדש בלא טעות שלא יועיל פתח החרטה שיאמר לו המכס לחזיר (ב"ב קכ.). ור' שמעון פוטר. כלומר הרי עלי מנחה מן השעורים, דתנן בנמנחות מנין מן החטים, דיכון דאמר הרי עלי מנחה תפוס לשון לאשון ומנחה אינה כאה מן השעורין נדבה, הלכך יביא מן החיטין, ור' שמעון פוטר דאמר לף כגמר דבריו אדם נתפס ונדבק ודעתו לכל מה שמוליא כפיו ולמנחת שעורין נתכוין ונטור שלהם יכול להתנדב ולהביא כן ולפיכך אין בדבריו כלום (פסחים נג.).

מסורת הש"ס

ג) (לקמן י.) מנחות פא: קנ., כ) (ערכין ה. וש"נ), ג) (פסחים נג: וש"נ), ד) (לקמן יב: מנחות פא: קנ.), ה) (נדרים עח. ב"ב קכ:), ו) פסחים נג: מנחות קנ. (ערכין כ.), ז) ל"ל שאסח, ח) מלמן שיין לע"ב, ט) ל"ל ומדור, י) גירסת מ"מ לטעמייהו, כ) גירסת מ"מ וכ"ש ס"ל.

נוסחת הריב"ן

ג) בדברי: ב) (הריני מי' הדבילה) ליתא בכ"י: ג) שאוסרן: ד) זה: ה) לה: ו) (דמתי) ליתא בכ"י: ז) ומיהו: ח) ובכתוב: ט) (מתניתין מי' לא הי') ליתא בכ"י: י) שאוסרן עליו בקרבן הס"ד ואמ"כ מה"ד מתניתין קתני לב"ה דלפי' נזיר לא הי' ולישנא אחרינא אמרי לה ר' נתן לומר מי' הס"ד ואמ"כ מ"ה אמר הרי עלי והשאר ליתא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולבית שמאי נמי: (ב) רש"י ד"ה א"ר יהודה וכו' שום נזירות כלל בזמן שאומר הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה אלא שאמרו שהרשיון לדבריו לפי מה שאומר הרי הן עלי קרבן נ"ב פי' שאומר עתה נלכי היה אז שיהיו הגרוגרות עלי קרבן: (ג) ד"ה כ"ש אים לה וכו' דבריו לבטלה דהאומר ערך זה עלי וכו' וחייב בכל דמיו אף ה"נ נ"ב ופי' ערכין דף ה ע"א מ"ר המעריך פחות מכן חדש ר"מ אומר נותן דמיו וחכ"א לא אמר כלום כמאי קמתלני ר"מ סבר אין אדם מוציא דבריו לבטלה וכו' ופליגי נמי התם בכלי וע"ש עוד דף כ ע"ב: (ד) ד"ה וכ"ה לאמרי וכו' אלא אם אמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה לאמרינן וכו' דליבא לאימר: (ה) ד"ה ובכ"ש נמי וכו' אמר הוא אמאי: (ו) ד"ה וכ"ה סברי וכו' קתני לה הכ"ד ואמ"כ מ"ה כ"ש סברי נזיר: (ז) ד"ה ליפנא אמרינא אמרי לה כו' ב"ש סברי נזיר ואינו מיין וכו' והיינו דלא כר' נתן ומתניתין קתני לב"ה אינו נזיר אבל נדור מיהא הוה ולישנא אחרינא אמרי לה ר' נתן אומר כו' דאפילו נדור לא הוי הכ"ד ואמ"כ מ"ה אמר הרי עלי:

עין משפט נר מצוה

א) א מיי' פ"ט מהלכות מירות הלכה י:

תורה אור השלם

1. כל ימי נזרו מבל אשר יעשה מגפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל:

במדבר ו ד

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תוס' ד"ה אין אדם מוציא דבריו לבטלה וכו' וי"ל דלא ניחא ליה וכו' ומעתה אפילו ר"מ דערכין יכול לסבור כב"ה דאמרי' מטעמא דקאמר וכו' ל"ל: ב) ד"ה אין שאלה לנזירות וכו' ות"ת תיפוק ליה דאין בו חרטה ומיהכ לא מיבעיא ד"ל נמקח מתיבתא ד"ל דאין עד מיתת ר"ל ונ"ב דאין פותחין בחרטה וי"ל דאיכא ד"ל דאמרינן דאמרינן לכיון שנדרו ופתחו עמו הוא ר"ל דמי הכא דאין בו חרטה ולא נחלקו אלא בהאומר בלבי היה שיהיו הגרוגרות עלי קרבן ב"ש סברי דהוי נדור מן הגרוגרות וב"ה סברי דלא הוי נדור ות"ק סבר[6] אפילו אם אמר בלבו היה הוי נזיר כיון שהוציא נזיר מפיו ונדור לא הוי אע"ג דאמר דלהא איכוין דדברים שבלב אינם דברים הואיל והוא משנה מה שהוציא מפיו ולב"ה לא הוי לא נזיר ולא נדור. ואמאי בני הישיבה היו תמיהים הא"ל הוי נזיר לב"ש הא כתי' מכל אשר יעשה מגפן היין: ר"מ דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה אינו מגפן היין: ר"מ דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה מתרצינן לדוריה דקא' ר"מ דאומר ערך כלי זה עלי או ערך פחות מכן חדש נותן דמים ומפרש טעמיה משום דאין אדם מוציא דבריו לבטלה יש לנו לומר שטעה וכסברה היה שיש נזיר בכה"ג: כר' יוסי דאמר אף בגמר דבריו אדם נתפס נבי ה"ז תמורת עולה תמורת שלמים דקאמר ר' יוסי תרעה עד שתסתאב ויביא בדמיה חציה עולה וחציה שלמים דכיון דמתחלה היה בדעתו לומר שהיהן חייל שתיהן הכא נמי מתחלה היה דעתו לומר הריני נזיר מן הגרוגרות והרי נדר ופתחו עמו עם הנדר אמר פחח של היתר ונלה לנו שאין בדעתו לידור כלל כי אמר דברי' שאינן כי אין נזיר מן הגרוגרות: ולב"ש נדרו ופתחו עמו. דנהי דאית להו דאין אדם מוציא דבריו לבטלה מ"מ מה שהוציא מפיו מן הגרוגרות מאי קא עבדת וכמאי דיינת ליה דלא דמי לאומר ערך כלי ופתחה מכן חדש עלי דהתם מתוך שאין אדם מוציא דבריו לבטלה מתרצינן לדוריה

פי' הרא"ש

הריני נזיר מן הגרוגרות בש"א ה"ז נזיר בגמ' מפרש טעמא אמר ר"י אף כשאמרו ב"ש לא אמרו אלא באומר (הריני לי) (הרי הן עלי) קרבן דלא נחלקו ב"ש וב"ה לענין נזיר דמודה ב"ש דלא הוי נזיר ולא נחלקו אלא באומר בלבי היה שיהיו הגרוגרות עלי קרבן ב"ש סברי דהוי נדור מן הגרוגרות וב"ה סברי דלא הוי נדור ות"ק סבר[6] אפילו אם אמר בלבו היה הוי נזיר כיון שהוציא נזיר מפיו ונדור לא הוי אע"ג דאמר דלהא איכוין דדברים שבלב אינם דברים הואיל והוא משנה מה שהוציא מפיו ולב"ה לא הוי לא נזיר ולא נדור. ואמאי בני הישיבה היו תמיהים הא"ל הוי נזיר לב"ש הא כתי' מכל אשר יעשה מגפן היין: ר"מ דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה בגרסינן פ' האומר משקלי עלי קא' ר"מ האומר ערך כלי זה עלי או ערך פחות מכן חדש נותן דמים ומפרש טעמיה משום דאין אדם מוציא דבריו לבטלה יש לנו לומר שטעה וכסברה היה שיש נזיר בכה"ג: כר' יוסי דאמר אף בגמר דבריו אדם נתפס נבי ה"ז תמורת עולה תמורת שלמים דקאמר ר' יוסי תרעה עד שתסתאב ויביא בדמיה חציה עולה וחציה שלמים דכיון דמתחלה היה בדעתו לומר שהיהן חייל שתיהן הכא נמי מתחלה היה דעתו לומר הריני נזיר מן הגרוגרות והרי נדר ופתחו עמו עם הנדר אמר פחח של היתר ונלה לנו שאין בדעתו לידור כלל כי אמר דברי' שאינן כי אין נזיר מן הגרוגרות: ולב"ש נדרו ופתחו עמו. דנהי דאית להו דאין אדם מוציא דבריו לבטלה מ"מ מה שהוציא מפיו מן הגרוגרות מאי קא עבדת וכמאי דיינת ליה דלא דמי לאומר ערך כלי ופתחה מכן חדש עלי דהתם מתוך שאין אדם מוציא דבריו לבטלה

ד) נדלה בל"ל ות"ק סבר דאפילו אם אמר דבלבו היה לקרבן מ"מ הוי נזיר כיון שהוציא וכו'

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com